

DIN AMINTIRILE UNUI FOST DEȚINUT POLITIC REPRESIUNEA COMUNISTĂ ȘI CAZUL COSTEL GALALAE

Nicoleta König

După 1945 în România ca și în alte țări sud-est europene, s-a instalat cu sprijinul Moscovei un regim comunist. Aceasta a însemnat nu numai schimbarea structurilor democratice cu un sistem de tip totalitar, ci și instaurarea unui regim de teroare psihică și exterminare fizică a adversarilor politici. Represiunea declanșată sub conducerea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej (1948-1964) s-a menținut și în timpul lui Nicolae Ceaușescu (1964-1989), sub masca comunismului de tip "românesc". Unii din cei persecutați au reușit să fugă din țară, prin mijloace mai mult sau mai puțin legale, punând astfel bazele emigrației românești. Diverse asociații ale românilor din străinătate, au luptat prin căi politice și diplomatice, pentru eliberarea de sub "jugul teroarei comunisto-sovietice"¹. Una din aceste organizații a fost „Uniunea Foștilor Deținuți Politici din România”, (U.F.D.P.R.), organizată sub patronajul lui Dumitru Ionescu. Înscrierea în această organizație presupunea trimiterea unui dosar care să cuprindă (în limita posibilităților): o autobiografie, copii după actele de condamnare din țară, recomandări și o scrisoare de intenție.

Toate aceste documente sunt mărturii cutremurătoare despre dramele prin care au fost nevoiți să treacă mulți dintre cetățenii României.

Unul din aceste dosare atrage atenția, prin mărturiile complexe referitoare la coșmarul închisorilor comuniste. Este vorba de Costel Galalae, născut în comuna Barcea–Tecuci în 1932². După absolvirea cursurilor primare și elementare, acesta reușește cu greu, datorită originii sale „nesănătoase” (tatăl său fiind declarat „chiabur” pentru o scurtă perioadă) să fie admis la Facultatea de Medicină Generală din Iași. În anii 1952-1962, lucrează ca medic generalist în comuna Dofteană-Bacău, apoi în comuna Oituz, iar apoi în 1965-1973, la Spitalul Port Constanța³. Aici are ocazia să constate, în calitate de medic, abuzuri făcute de către Miliție; un astfel de caz întâlnește într-una din serile în care era de gardă, când i se aduce „în comă docherul Stupariu Ion, tatăl a doi copii minori, torturat de Miliția port, respectiv maiorul Chirea, pentru tăinuire la furt. “În realitate” își amintește Costel Galalae - docherul era nevinovat și refuzase să colaboreze cu securitatea. În urma examenului medical am constatat că docherul avea un hematom cerebral masiv cu fractură a cutiei craniene. Mi se cere să nu transfer docherul la secția de neuro-chirurgie a Spitalului Județean Constanța, ci să-l rețin într-o rezervă izolată și, în cazul în care moare, să îl consider accident de circulație”⁴. În ciuda

---

¹ Vasile C. Dumitrescu, *O istorie a exilului românesc, 1944-1989*, București, 1997, p. 47.

² Donația U.F.D.P.R./2004, dosar 501, c., p. 1.

³ *Ibidem*, p. 2.

⁴ Costel Galalae, *Răsplată comunistă*, Donația U.F.D.P.R./2004, nr. 502, a, p. 2.

presiunilor, Costel Galalae refuză să facă jocul autorităților comuniste „Cu toate amenințările lor, refuz categoric să falsific documentele medicale reale și să mă fac complicele Miliției și Securității la crimă”⁵. Acest gest de verticalitate morală nu a făcut însă altceva decât să atragă asupra sa „atenția” autorităților comuniste. O dată considerat dușman al regimului totalitar un întreg aparat de represiune se declanșa asupra celui suspect de subminarea puterii comuniste. Mijloacele de acțiune ale Miliției, dar mai ales ale Securității erau de două feluri: psihice și fizice. Temerea de a vorbi, de a te exprima liber era combinată cu faptul ca amenințarea închisorii plutea mereu asupra oricărui cetățean român. Mijloacele de presiune psihică erau „sofisticate”: de la telefoane de amenințare până la umilire în public, în fața vecinilor și a colegilor de serviciu. Astfel, Costel Galalae își amintește: „Aproape noapte de noapte eram trezit din somn, insultat și amenințat la telefon. Încep (sic) să-mi facă sistematic percheziții corporale, în cabinetul medical, la automobilul personal, cât și la domiciliul meu, în scopul de a mă discredită în fața personalului din subordine, cât și a vecinilor, care erau chemați să asiste ca martori la percheziție. Mi se organizează tot felul de provocări ca: luare de mită, accident de circulație, deținere și trafic de valută, deținere de obiecte prețioase”⁶.

Un alt mijloc prin care se încerca intimidarea potențialilor adversari ai conducerii comuniste era și cel financiar. Confiscarea sau deteriorarea bunurilor deținute de aceștia erau de asemenea „instrumente de lucru” ale Securității, menite să ducă la epuizarea morală a celor vizați de organele de ordine ale statului. „În zilele următoare” povestește C. Galalae „îmi anulează, fără nici o explicație, autorizația de construcție a casei mele, după ce mi-am terminat construcția fundației și canalizarea. Continuând construcția casei, vin și îmi demolează pereții din cărămidă și garajul”⁷.

Cu toate că se pretindea a fi un regim democratic, sistemul comunist nu avea nimic în comun cu respectarea drepturilor omului și accesul liber la justiție, fapt subliniat de Costel Galalae în scrierile sale: “În 1981 reclam toate aceste abuzuri Procuraturii Militare Constanța, respectiv procurorului șef adjunct, care îmi spune că nu îl poate ancheta pe Bostini Gheorghe fiind organ de securitate...reclam totul la organele superioare de partid Ministerul Afacerilor Interne, Departamentul Securității Statului și chiar D-nei și D-lui Ceaușescu personal, dar nici până în ziua de azi nu am primit răspuns. Era clar că eram pe lista neagră și mă aflam în mare pericol.”. În această situație sus-numitul hotărăște că singura scăpare pentru el și familia sa ar fi emigrarea în altă țară “Nefiind lăsați să muncim cinstit și în libertate, să ne creștem și educa copiii în adevăr și fără minciună, să ne construim cu banii agonisiți o casă pentru noi și copiii noștri, am hotărât să ne părăsim țara.”⁸ povestește C. Galalae. Astfel în 1981, cu mare greutate soția sa și 3 copiii reușesc

⁵ *Ibidem*.

⁶ *Ibidem*, p. 3.

⁷ *Ibidem*.

⁸ *Ibidem*, p. 4.

sa se refugieze în Germania. Rămas în țară, împreună cu fiul său în vârstă de 8 ani, Costel Galalae depune cerere de plecare în străinătate “ cu toate că eram sigur că după aceea voi fi arestat” (C. Galalae). Într-adevăr gestul său a atras reacția imediată a Securității: i se perchezitionează locuința și i se sustrag diverse bunuri. Reclamarea furtului la Miliție rămâne însă fără răspuns. Acesta era doar începutul. La data de 14 iunie 1982, sub pretextul că trebuie să meargă să-și ridice pașaportul, Costel Galalae este ridicat de acasă împreună cu fiul său. O dată ajuns la sediul Miliției este arestat, iar copilului i se dă drumul pe stradă⁹. Din acest moment Costel Galalae va cunoaște coșmarul închisorilor comuniste: “În aceeași zi, aproape de miezul nopții, încercuit de mai mulți milițieni, sunt urcat într-o dubă cu cătușele la mâini și dus în subsolul Securității din Bulevardul Lenin, nr. 144, Constanța. Acolo sunt aruncat în celula nr. 9 ce avea 7 paturi și 27 de arestați. Marea majoritate dormeau pe jos cu toate că celula era umedă, mucegăită și plină de fum de țigară ce nu-ți permitea să distingi chipurile oamenilor”¹⁰. Securitatea avea așadar mijloace „elaborate” pentru a-i convinge pe cei închiși „să recunoască” diversele învinuiri aduse, chiar dacă acestea erau cu totul eronate.

„Lipsit de apărare” rememorează C. Galalae „și izolat total de familie sunt torturat și psihic, timp de 3 luni. Mi se smulge părul din cap, îmi sparge timpanul de la urechea dreaptă și-mi perforază abdomenul cu vârful cizmelor”¹¹. Denigrarea familiei și a prietenilor, amenințarea cu moartea erau de asemenea menite să îl determine pe cel învinuit (prin presiune psihică așadar) să recunoască „crimele” imputate. „În același timp sunt torturat și psihic prin tot felul de minciuni despre soție și copiii; mă supun detectorului de minciuni japonez sub pretextul că mă electrocutează, apoi mă duc la laboratorul de criminalistică încercând să-mi injecteze ceva intravenos pentru a mă ucide în cazul în care nu le dau o declarație de renunțare la plecarea din țară”¹². Cu toate acestea Costel Galalae, refuză semnarea oricărui document. „Nu cedez sub nici o formă și nu le dau nici un fel de declarație. Eram atât de epuizat fizic și psihic, încât îmi doream moartea cât mai repede posibil”¹³.

Precum am precizat mai sus, accesul liber la justiție era unul dintre drepturile omului cele mai frecvente încălcat în România comunistă. Procesele politice erau simple piese de teatru prin care acuzatul era trimis în închisoare, de multe ori sub acoperirea unei infracțiuni de drept comun. Pentru ca acest aparat de represiune să funcționeze, exista o strânsă colaborare între Miliție, Securitate și Justiție. Iată cum descrie Costel Galalae desfășurarea unui astfel de proces „Arestatul este întotdeauna vinovat și i se întocmesc două dosare. Unul strict

---

⁹ *Ibidem.*

¹⁰ *Ibidem*, p. 5.

¹¹ *Ibidem.*

¹² *Ibidem.*

¹³ *Ibidem.*

secret, politic, întocmit de Securitate și pentru care, de fapt, va primi pedeapsa în ani grei de închisoare. Altul, public, de acoperire înscenat de Miliție, cu o infracțiune de drept comun, de obicei luare de mită sau trafic de influență, deoarece sunt infracțiuni ce se pot înscena și nu beneficiază niciodată de decrete de grațiere sau amnistie. Acest dosar are menirea de a travesti cazul politic în infractor de drept comun. Din această cauză un asemenea dosar este regizat de Securitate la toate nivelurile: Miliție, Procuratură, Tribunal. Inculpatul va primi pedeapsa maximă sau submaximă prevăzută de codul penal”¹⁴.

De asemenea, pentru a evita orice fel de susținere populară față de cel arestat dar și pentru a împiedica aflarea adevărului de către opinia publică, astfel de procese se desfășurau cu ușile închise. „La prima ședință cu publicul „își amintește Costel Galalae,, completul de judecată este fluierat și huiduit tot timpul de o masă de oameni revoltați, care cereau eliberarea mea. Din această cauză judecarea procesului se suspendă. Deoarece se crease o stare de agitație în oraș și publicul solicita informații concrete la Tribunal, toate ședințele următoare de judecată s-au ținut cu ușile închise, fără public și păzite de milițieni, bine înarmați și însoțiți de câini lupi. Multe din aceste ședințe s-au ținut în lipsa mea, rechizitorul procuraturii, în care mă acuza, nu l-am văzut niciodată”¹⁵. În dosarul întocmit de Securitate, Costel Galalae era acuzat de instigare la emigrare, iar în cel înscenat de Miliție, i se aducea acuzația de trafic de influență. În ciuda faptului că nu existau dovezi pentru susținerea acestor acuzații, „inculpatul” a primit pedeapsa cu închisoarea pe 4 ani.¹⁶ Odată dată sentința, orice acțiune juridică suplimentară rămânea fără răspuns. Astfel Costel Galalae scria „Recursul de drept cit (sic) și recursul extraordinar rămân formale. Dosarul meu penal, pe baza căruia am fost condamnat la 4 ani de închisoare dispăre fără urme, probabil în arhiva Securității. Căutat de familie și ulterior de mine pentru a face după el câteva copii interesante, nu s-a putut găsi nicăeri”¹⁷.

În închisorile comuniste deținuții politici aveau un regim de viață mult mai aspru decât cel al delicvenților de drept comun. Astfel, lui Costel Galalae (ca și altor deținuți politici, de altfel) i s-a tăiat orice legături cu familia, neavând acces la ajutoarele trimise de acestea; primea în schimb câteodată literatură comunistă și ziare cu discursurile și pozele familiei Ceaușescu¹⁸. De altfel condițiile de detenție amintite de Costel Galalae în scrierile sale sunt cutremurătoare. În primul rând, precum am precizat, cel acuzat de acțiuni dușmănoase împotriva regimului comunist era trimis într-o secție specială a închisorii. Aici, celulele erau igrasioase, întunecoase, iluminate printr-o ferăstruică acoperită cu jaluzele de tablă și un neon de 20 wati ce ardea zi și noapte, lipsite de apă curentă sau toaletă¹⁹. Deținuții,

¹⁴ Costel Galalae, *România de azi – o țară fără justiție*, Donația U.F.D.P.R/2004, nr. 502 b, p. 4.

¹⁵ *Idem*, Donația U.F.D.P.R/2004, nr. 502, a, p. 7.

¹⁶ Costel Galalae, *România de azi – o țară fără justiție*, Donația U.F.D.P.R/2004, nr. 502 b, p. 5.

¹⁷ *Idem*, *Răsplată comunistă*, Donația U.F.D.P.R/2004, nr. 502, a, p. 8.

¹⁸ *Idem*, *România de azi – o țară fără justiție*, Donația U.F.D.P.R/2004, nr. 502 b, p. 9.

¹⁹ *Ibidem*, p. 5.

treziți la ora 5 dimineața, erau obligați să stea pe o băncuță sau pe marginea patului până la ora 22 când se dădea stingerea; încălcarea acestei dispoziții era pedepsită imediat cu 10 zile izolare și hrană la 2 zile. Dacă deținutul plângea sau țipa, o echipă de intervenție venea și îl bătea până la leșin. În urma acestui tratament mulți și-au pierdut viața; în certificatul de deces era însă trecută drept cauză a morții fie un infarct, fie o comoție cerebrală, pentru se masca decesul prin violență²⁰.

Tot în aceste secții, scria Costel Galalae „deținuții sunt scoși afară în frig de două ori pe săptămână, dezbrăcați la pielea goală, iarna pe ger sau pe ploaie, sub pretextul că li se face percheziție corporală. Un vârf de creion sau un petec de hârtie albă, găsite la control, sunt ca și cum ți-ar fi găsit o armă și pedeapsa este foarte aspră”²¹.

Hrana era de asemenea puțină și de proastă calitate, iar vasele în care se serveau „...erau întotdeauna prost spălate, slinoase și cu miros fetid...”²², relatea Costel Galalae. Deținuții erau lăsați să se spele o dată pe săptămână, în condiții inumane „Baia corporală se făcea o dată pe săptămână, în două hale neîncălzite și cu geamurile deschise. În prima hală, deținutul se dezbrăca și aștepta în frig până se dezbrăcau toți. Apoi intrau în a doua hală, unde erau aproximativ 20-25 de dușuri improvizate din tablă și fixate sus, sub tavan. Timp de 3 minute curgea din ele o apă mai mult rece decât caldă, care te uda; alte 5 minute rămâneau fără apă, timp în care deținuții se săpuneau. Urmau alte 5 minute, când dușurile dădeau apă caldă, și, când de fapt, abia reușeau să dai jos săpunul jos de pe corp. Niciodată nu am reușit să mă spăl pe corp și pe cap în cele 8 minute, cât aveam apă la dușuri. Fie capul, fie corpul rămâneau prost spălate”²³.

De asemenea, confidențele între deținuți erau aspru pedepsite. Informatorii ai Securității erau strecurați printre condamnați, gata să relateze oricând orice conversație ce ar fi putut supăra conducerea comunistă, fapt ce sporea desigur starea de teroare instituită asupra deținuților. În închisoarea Rahova, Costel Galalae a reușit să intre în vorbă cu un alt condamnat, dintr-o celulă alăturată, pe numele său Scalenshi Florin, acesta povestindu-i despre modul nedrept în care a fost aruncat în închisoare. Pentru aceasta, povestește Costel Galalae „A doua zi, și eu și el am fost pedepsiți cu rapoarte de tăiere a drepturilor și tunși în plină iarnă, deoarece informatorii securității, din celula lui și celula mea, au informat serviciul de contrainformații tot ceea ce am discutat noi doi. De atunci, nu am mai fost scos la aer niciodată”²⁴.

În afară de regimul distructiv de detenție, Costel Galalae, relatează existența unor adevărate camere de tortură, în care condamnații erau aduși în

---

²⁰ *Ibidem*, p. 5-6.

²¹ *Ibidem*, p. 6.

²² *Ibidem*, p. 7.

²³ *Ibidem*.

²⁴ Costel Galalae, *Răsplată comunistă*, Donația U.F.D.P.R/2004, nr. 502, a, p. 10.

timpul anchetelor pentru a li se smulge cu forța declarațiile cerute de securitate. Aici se găseau diverse instrumente, menite să chinuie fizic, ce cei ajunși în beciurile securității (vezi Anexe). Voi aminti doar unul dintre acestea, și anume „menghina”, inspirat desigur din mijloacele de tortură existente în Evul Mediu. Astfel Costel Galalae relatează „Menghena este o masă pe care deținutul se fixează cu fața în sus sau cu fața în jos. Măinile și picioarele sunt prinse în cătușele de la cele patru colțuri ale mesei. Apoi masa se lungește până când i se smulg arestatului toate membrele, fie superioare, fie inferioare, din articulații”²⁵. De menționat că toate aceste fapte se petreceau în România în contextul în care Nicolae Ceaușescu semnase Convenția Internațională Pentru Respectarea Drepturilor Omului

Prin toate acestea, organele Securității (vast aparat de control al Partidului, implementat la toate nivelurile) încercau să asigure menținerea prin forță și presiune psihică a sistemului politic comunist în România. Lipsiți de drepturile elementare ale omului, precum libertatea de exprimare, accesul liber la justiție, dreptul la proprietate, etc. oamenii erau reduși la tăcere și siliți să accepte regimul totalitar ce îi avea în frunte pe soții Ceaușescu. De asemenea, trebuie spus că de obicei, cei intrați în beciurile închisorilor comuniste aveau puține șanse a supraviețui și duce o viață normală după ispășirea pedepsei.

Costel Galalae avea să supraviețuiască. „Am reușit să scap din iadul comunist la 6. XII. 1986, când am ajuns în R.F.G., lângă soția și cei 4 copii ai mei care mă așteptau aici din 1981”²⁶. O dată ajuns acolo nu a încetat însă să militeze pentru înlăturarea regimului comunist și, mai ales, pentru respectarea drepturilor omului în România.

Destinul său rămâne însă o mărturie cutremurătoare despre felul brutal în care nomenclatura comunistă a încercat să-și mențină puterea politică cu ajutorul temutului instrument de presiune numit Securitate.

MEMORIES OF A FORMER POLITICAL PRISONER. COMMUNIST REPRESSIONS AND THE COSTEL GALALAE CASE

- Abstract -

After 1945, in Romania as well in others East –European countries, a totalitarian regime supported by Moscow started to be installed. That means the elimination of democratic political structures and the instauration of a regime based on psychological terror and physical extermination of the political adversaries. The repression launched under Gheorghe Gheorghiu – Dej (1948-1964) was promoted by Nicolae Ceaușescu (1964-1989) as well. It was called Romanian type of

---

²⁵ *Idem România de azi – o țară fără justiție*”, Donația U.F.D.P.R/2004, nr. 502 b, anexa II.

²⁶ Costel Galalae, Cerere de înscriere în U.F.D.P.R. Donația U.F.D.P.R/2004, nr. 501 b, p. 1.

communism. Part of the oppressed persons succeeded to leave the country and started the bases of Romanian emigration. Organizations of Romanians established abroad were set up. This type of organizations evidenced them self by fighting on political and diplomatic ways for setting up the democratic regime in Romania. One of the most important was called The Union of Former Political Prisoners from Romania and it was organized under the leadership of Dumitru Ionescu. The persons willing to become members used to send to this association a file made from legal documents as: autobiography, copy after the legal document attesting the conviction in Romania, recommendations and a letter of intention. Those documents are testifying the dramas of the persons that opposed in one way or another to the communist regime. A representative file received by The Union of Former Political Prisoners from Romania is the one of Costel Galalae. He was doctor of the Port Hospital Constanța and part of his patients was made from person wiped by the Militia. He refused to falsify the medical rappsorts and to cover the abuses made by communist authorities. The Security start to intimidate him by threatening phone calls, corporal searching, etc. In the year 1981 his wife and three of his children succeed to refugue in Germany. One year later Costel Galalae hand in an application for leaving definitive the country. His gesture had serious consequences. On 14 June 1982 he was arrested by the Security and the nightmare of communist prisons begins. The main instruments of investigation used by the Security were political pressure and physical tortures of the defendant on the purpose of obtaining the testimony. Through the investigation techniques used by the Security Costel Galalae remind violent beatings, torture instruments, many kind of humiliations, disparagement of his family, dead threatening, etc. Any kind of appeal to the authorities was vain. The Security, Militia and the Prosecuting Office worked together for convicting the defended on the base of fake evidences. The communist authorities frequently prejudiced freedom of speech, free access to Justice and the corporal integrity.

He was convicted for 4 years of prison and he knew the communist regime of detention that aimed physical and moral extermination of the convicted person by starvation, cold and isolation. In the year 1986 after he was released from prison, he succeeds to refugees in West Germany leaving behind the communist hell.

His autobiographical memoirs representing a tragically testimony of the mode through communism regime ignored any kind of humanity notion, trying to maintain the power through psychological and physical intimidation of the people.